

Αὐτός ὁ Θεός εἶναι παιδί μου!

τοῦ Ζάν-Πῶλ Σάρτρο

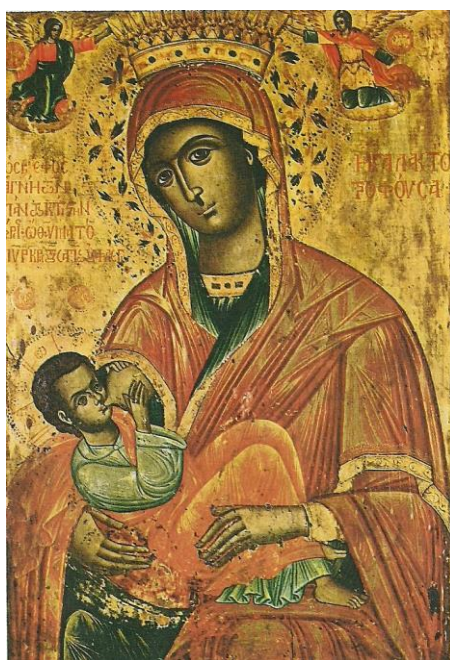
Salimbeni Ventura (1567-1613)

Γαλακτοτροφοῦσα

Ἡ Παρθένος εἶναι χλωμή καί κοιτάζει τό βρέφος. Αὐτό πού θά 'πρεπε κανείς νά ζωγραφίσει στό πρόσωπό της, εἶναι ἕνας ἀγχώδης θαυμασμός, πού δέν ἐμφανίστηκε παρά μιά φορά μονάχα πάνω σέ ἀνθρώπινη μορφή. Γιατί ὁ Χριστός εἶναι παιδί της, σάρκα ἀπ' τή σάρκα της, καί ὁ καρπός τῶν σπλάγχχνων της. Τόν κουβάλησε γιά ἔννεα μῆνες, τοῦ ἔδωσε τό στήθος της, καί τό γάλα της ἔγινε αἷμα τοῦ Θεοῦ. Καί κάποιες φορές, ὁ πειρασμός εἶναι τόσο δυνατός, ὥστε ξεχνάει ὅτι εἶναι Θεός. Τόν σφίγγει στήν ἀγκαλιά της. Καί ψιθυρίζει: μικρούλη μου.

Ὅμως, ἄλλες φορές, παραμένει ἀπόμακρη καί σκέφτεται: ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖ ψηλά· καί καταλαμβάνεται ἀπό ἕνα θρησκευτικό ριγος γιά αὐτόν τόν ἄφωνο Θεό, γι' αὐτό τό βρέφος πού τῆς ἐμπνέει ἕνα κάποιο φόβο. Ὅλες οἱ μανάδες σταματοῦν ἔτσι κάποιες φορές, μπροστά σ' αὐτό τό ἀνυπόταχτο κομμάτι τῆς σάρκας τους πού εἶναι τό παιδί τους. Καί αἰσθάνονται ἐξόριστες μπροστά σ' αὐτή τήν καινούρια ζωή, πού εἶναι καμωμένη ἀπ' τή ζωή τους, καί πού τήν κατοικοῦν ξένες σκέψεις. Ἀλλά κανένα παιδί δέν ὑπῆρξε πιό σκληρό καί πιό ριζικά ξεριζωμένο ἀπ' τή μάνα του ὅσο ὁ Χριστός, γιατί εἶναι Θεός καί ὑπερβαίνει κατά πάντα ὅσα μπορεῖ νά φαντασθεῖ ἐκείνη.

Άλλά νομίζω ότι υπάρχουν άλλες στιγμές, σύντομες και φευγαλέες, όπου ή μάνα του αισθάνεται ταυτόχρονα ότι ο Χριστός είναι παιδί της, ο δικός της μικρούλης, και ότι είναι Θεός. Τόν κοιτάζει και σκέφτεται: αυτός ο Θεός είναι παιδί μου, αυτή ή θεϊκή σάρκα είναι σάρκα μου! Έγινε από 'μένα, έχει τά μάτια μου, κι' αυτό τό σχήμα του στόματός του είναι τό σχήμα του στόματός μου, μου μοιάζει, είναι Θεός και μου μοιάζει. Και καμμιά γυναίκα δέν είχε μέ αυτό τόν τρόπο τόν Θεό της μόνο για 'κείνην, ένα μικρούλη Θεό πού μπορεί νά πάρει κανείς στην άγκαλιά του και νά τόν σκεπάσει μέ φιλιά, ένα Θεό ζεστούλη πού χαμογελά και αναπνέει, ένα Θεό πού μπορείς νά τόν άγγίξεις και πού γελά. Και ακριβώς, σέ μιά άπ' αυτές τίς στιγμές θά ζωγράφιζα τήν Παρθένο Μαρία, άν ήμουνα ζωγράφος*.

Μακαρίου Γαλάτιστας (18^{ος} αιώνας)
Γαλακτοτροφοῦσα

* Στά 1940, σέ ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων στή Γερμανία, ό Ζάν-Πώλ Σάρτρ (J.-P. Sartre: 1905-1980) έλαβε μέρος στους έορτασμούς των Χριστουγέννων, γράφοντας τό έργο *Bariona ή ό υίός της βροντής*, δράμα θρησκευτικής έμπνεύσεως, τό όποίο χρησιμοποίησε για νά περάσει κάποια μηνύματα. Η μετάφραση του άποσπάσματος από τά γαλλικά έγινε από τόν Δρ. Ευστάθιο Γιαννή.